

מסכת כתובות

פרק ה

א. אף על פי ששאמרו, בთולה גובה מאתים ולאלמנה מנה, אם רצה להוסיף, אפילו מאה מנה, יוסיף. נתארמלה או נתגרשה, בין מן האروسין בין מן הנשואין, גובה את הכל. רבינו אלעזר בן עזריה אומר, מן הנשואין, גובה את הכל. מן האروسין, בთולה גובה מאתים ולאלמנה מנה, שלא כתוב לה אלא על מנת לכנסה. רבינו יהודה אומר, אם רצה, כותב לבתולה שטר של מאתים, והיא כוותבת, התקבלתי מה חמשים זוז. רבינו מאיר אומר, כל הფחת לבתולה מאתים ולאלמנה מנה, הרי זו בעילת זנות:

ב. נותני לבתולה שניים عشر חדש משותבעה הבעל לפרגס את עצמה. וכשם שנותני לאשה, כך נותני לאיש לפרגס את עצמו. ולאלמנה שלשים يوم. הגיע זמנו ולא נשוא, אוכלות משלו ואוכלות בתרומה. רבינו טרפון אומר, נותני לה הכל תרומה. רבינו עקיבא אומר, מחתה חליין ומחתה תרומה:

ג. הַיְבָם אֵינוֹ מְאכִיל בְּתֻרוֹמָה. עַשְׂתָה שֶׁשֶה חֲדָשִים בְּפָנֵי הַבָּעֵל וְשֶׁשֶה חֲדָשִים בְּפָנֵי הַיְבָם, וְאַפְלוּ כֹּלּוּ בְּפָנֵי הַבָּעֵל חֲסֵר יוֹם אֶחָד בְּפָנֵי הַיְבָם, אוֹ כֹּלּוּ בְּפָנֵי הַיְבָם חֲסֵר יוֹם אֶחָד בְּפָנֵי הַבָּעֵל, אַיִלָה אֲוֹכֶלֶת בְּתֻרוֹמָה. זו מִשְׁנָה רַאשׁוֹנָה. בֵית דָיו שֶׁל אַחֲרֵיכוּ אָמָרוּ, אֵין הָאֲשָׁה אֲוֹכֶלֶת בְּתֻרוֹמָה, עד שְׁתַכְנֵס לְחֶפֶה:

ד. הַמְקָדִישׁ מְעַשָּׂה יְדֵי אֲשָׁתוֹ, גַּרְיִ זֹעֲשָׂה וְאֲוֹכֶלֶת. הַמּוֹתָר, רַבִּי מַאיָר אָמָר, הַקְדֵשׁ. רַבִּי יוֹחָנָן הַסְגָנָךְ אָמָר, חֲלִין:

ה. אַלּוּ מְלָאכֹות שֶׁהָאֲשָׁה עֹשָׂה לְבָעֵלָה, טוֹחַנָת, וְאוֹפָה, וּמְכַבֵּסָת, מְבָשָׁלָת, וּמְנִיקָה אֶת בָּנָה, מְצַעַת לוֹ הַמֶּטֶה, וְעֹשָׂה בָּאָמֶר. הַכְנִיסָה לוֹ שְׁפֵחָה אֶחָת, לֹא טוֹחַנָת, וְלֹא אוֹפָה וְלֹא מְכַבֵּסָת. שְׁתִים, אַיִלָה מְבָשָׁלָת וְאַיִלָה מְנִיקָה אֶת בָּנָה. שֶׁלַשׁ, אַיִלָה מְצַעַת לוֹ הַמֶּטֶה וְאַיִלָה עֹשָׂה בָּאָמֶר. אַרְבָּעָה, יוֹשֵׁב בְּקַדְרָא. רַבִּי אַלְיעָזָר אָמָר, אַפְלוּ הַכְנִיסָה לוֹ מֵאָה שְׁפָחוֹת, כּוֹפֶה לְעַשׂוֹת בָּאָמֶר, שְׁהַבְטָלָה מִבְיאָה לִיְדֵי זֶה. רַבְנוּ שְׁמַעוֹן בָּן גִּמְלִיאֵל אָמָר, אָף הַמְדִיר אֶת אֲשָׁתוֹ מְלֻעָשׂוֹת מְלָאכָה, יוֹצִיא וַיְתַנוּ כְתַבְתָה, שְׁהַבְטָלָה מִבְיאָה לִיְדֵי שְׁעָמוֹם:

ו. הַמְדִיר אֶת אֲשָׁתוֹ מִתְשַׁמְישׁ הַמֶּטֶה, בֵית שְׁמָאי אָמָרים, שְׁפִי שְׁבָתוֹת. בֵית הַלֵּל אָמָרים, שְׁבָת אֶחָת. הַפְלִמִידִים יוֹצְאִין לְתַלְמוֹד תּוֹרָה שֶׁלּא בְּרִשות, שֶׁלַשִּים יוֹם. הַפּוֹעָלִים, שְׁבָת אֶחָת. הַעֲוֹנָה

האמורה בתורה, הטיילון, בכל יום. הפעלים, שתיים בשבת. המפרים, אחת בשבת. הגפלים, אחת לשלשימים يوم. הפטנים, אחת לששנה חמשים, דברי רבי אליעזר:

ג. המורדת על בעלה, פוחתין לה מכתבה שבעה דינרין בשבת. רבי יהודה אומר, שבעה טרפזיים. עד מתי הוא פוחת, עד נגד כתבתה. רבי יוסי אומר, לעולם הויא פוחת והולך, שמא תפול לה ירשה ממקום אחר, גובה היימה. וכן המוריד על אשתו, מוסיפין לה על כתבתה שלשה דינרין בשבת. רבי יהודה אומר, שלשה טרפזיים:

ה. המשירה את אשתו על ידי שליש, לא יפחת לה מני קבין חטין, או מארבעה קבין שעורים. אמר רבי יוסי, לא פסק לה שעורים אלא רבי ישמעאל שהיה סמוך לאדם. וננתן לה חצי קב קטנית וחצי לג שמן, וקבר גרגורת, או מנחה דבללה. ואם אין לו, פוסק לעתנו פרות מקום אחר. וננתן לה מטה, מפה, ומחלאת, וננתן לה כפה לרasha, וחgor למתניתה, ומגעלים ממועד למועד, וככלים של חמשים זוז ממנה לשנה. ואין נתנו לה, לא חמשים בימות החפה, ולא שחקים בימות הגשםים. אלא נתנו לה כלים של חמשים זוז בימות הגשםים, והיא מתקפה בבלאותיהם בימות החפה, והשחקים שלה:

ט. נוֹתֵן לְהָ מַעַה כֶּסֶף לְצִרְכָה, וְאַוְכָלָת עַמּוֹ מְלִילִי שְׁבָת לְלִילִי שְׁבָת. וְאִם אֵין נוֹתֵן לְהָ מַעַה כֶּסֶף לְצִרְכָה, מַעֲשָׂה יְדֵיכָה. וּמָה הִיא עוֹשָׂה לוֹ, מְשֻׁקֵל חִמְשׁ סְלָעִים שְׁתִי בִּיהוּדָה, שְׁהָנוּ עַשְׁר סְלָעִים בְּגָלִיל, אוֹ מְשֻׁקֵל עַשְׁר סְלָעִים עַרְבָב בִּיהוּדָה, שְׁהָנוּ עַשְׁר סְלָעִים בְּגָלִיל. וְאִם קִוְתָה מְגִיקָה, פּוֹחָתִים לְהָ מַמְעָשָׂה יְדֵיכָה, וּמוֹסִיפִין לְהָ עַל מְזֻונָתֶיךָ. בַּמָּה ذְבָרִים אָמָורִים, בְּעֵנִי שְׁבִיְישָׁרָאֵל. אֲכַל בְּמַכְבֵד, הַכֵּל לְפִי כְבֽוֹדוֹ: